

NÄYTELMÄ KIRJASTO.

N^o

42

SOVINTO

ILVEILY 1:SSÄ NÄYTÖKSESSÄ

KIRJOITTANUT

W. FRERKING

MUKAELLEN SUOMENNETTU

KUSTANTAJA

YRJÖ WEILIN, HELSINKI

SOVINTO

ILVEILY I:SSÄ NÄYTÖKSESSÄ

KIRJOITTANUT

HENKILÖT:
W. FRERKING

FRANS KALLIO.

KIRSTI MÄNTTÄ.
MUKÆELLEN SUOMENNETTU

ENO SALMELA.

HELSINKI
KUSTANTAJA

YRJÖ WEILIN, HELSINKI

SOVINTO

ILVEILYSSÄÄNTÖKIRJA

KIRJASTO

W. FRECKING

MUKAILEN SUOMEN

HELSINKI

OSAKEYHTIÖ WEILIN & GÖÖS AKTIEBOLAG

1907

Näyttämä: Huone Kalliolla, ovi perällä ja vasemmalla. Vasemmalla etualalla sohva ja pöytä; oikealla taustalla kirjoituspöytä, jolla kirjaja ja lehtiä.

ENSIMÄINEN KOHTAUS.

Kirsti puoleksi. HENKILÖT: *syventynyt lukemaan. Salmela tulee perältä jätteen kullenkin aseen.*

FRANS KALLIO.

KIRSTI, hänen vaimonsa.

ENO SALMELA.

Eno! Ne eivät edes kuule. Kolmasti olen kolkuttanut. Vaan tunnetaanhan tuo jo vanhastaan, kun naiset pääsevät kelvottomien romaanien käsiin, ovat he kaikelle muulle mykkiä ja sokeita. *(Myllää kirjoituspöydän eteen sanomalehteä).* Sellaisia he ovat järestään kaikki, myöskin veljentyttörenikin, muutoin hyvä sielu — mutta romaanien jälkeen täysi hullu, täysi hullu. — Käyhän tuo vielä laatuun, vasu olen varma, kunhan se aika joutuu, jolloin puoli tusinaa lapsentylleröitä ympärillä meluaa, että kirjat silloin lentävät itsestään nuniin. — Vaan mitä's uutta? *(Kotava lehteä, tavanakaa seuraten Kirstin puheita).*

KIRSTI

(katsoen kirjasta).

Viehättävää! Kuinka suloisen kertomus! Miten hän on polvillaan hänen edessään ja pyytää an-

Näyttämö: Huone Kalliolla, ovi perällä ja vasemmalla. Vasemmalla etualalla sohva ja pöytä; oikealla taustalla kirjoituspöytä, jolla kirjoja ja lehtiä.

ENSIMÄINEN KOHTAUS.

Kirsti puoleksi pitkällä sohvalla, syventyneenä lukemaan. Salmela tulee perältä jäädén kuitenkin sinne.

SALMELA

Hyvää huomenta! Ne eivät edes kuule. Kolmasti olen kolkuttanut. Vaan tunnetaanhan tuo jo vanhastaan, kun naiset pääsevät kelvottomien romaanien käsiin, ovat he kaikelle muulle mykkiä ja sokeita. (Myllää kirjoituspöydän etsien sanomalehteä). Sellaisia he ovat järestään kaikki, myöskin veljentytärenikin, muutoin hyvä sielu — mutta romaanien jälkeen täysi hullu, täysi hullu. — Käyhän tuo vielä laatuun, vaan olen varma, kunhan se aika joutuu, jolloin puoli tusinaa lapsentylleroitá ympärillä meluaa, että kirjat silloin lentävät itsestään uuniin. — Vaan mitäs uutta? (Katsoo lehteen, tavantakaa seuraten Kirstin puhetta).

KIRSTI

(katsoen kirjasta).

Viehättävää! Kuinka suloinen kertomus! Miten hän on polvillaan hänen edessään ja pyytää an-

teeksi ja kuinka hän sitten viimeinkin liikutettuna vaipuu hänen syliinsä. (*Lukee*). „Pitkä suudelma oli kuin sinetin vahvistus uudestaan yhdistyneelle liitolle, ja huumaavasti vaikutti kuvaamattoman autuuden tunne äsken sopineihin. Niinkuin aurinko, lakanneen sateen jälkeen heloittaa kirkkaasti, niin tässäkin säteili uudelleen alkaneen onnen aurinko, ja unhoittuneet olivat kaikki viimeisien päivien tapahtuneet varjot, vajoitetut sammumattoman rakkauten valloittavaan tunteeseen.“ (*Nousee ja menee kirja kädessä näyttämön etualalle.*) Se mahtaa olla taivaallista! Ja samallaista esiintyy joka kertomuksessa, täytyy siis kai sellaista tapahtua elämässäkin. Miksikä ei meille tapahdu kertaakaan sellaista? Koko vuoden olimme kihloissa, ja nyt jo puolen naimisissa — mutta sellaisesta viehättävästä, ihmeellisestä kohtauksesta ei jälkeäkään! Miehenihän on niin hyvä, niin sydämellinen, tekee kaiken, minkä hän vaan voi silmistäni lukea — mutta siinä onkin kaikki. Se käy ajan pitkään ikävystyttäväksi. Kuinka mielelläni enkö tahtoisi antaa hänelle jostain anteeksi, jos hän vaan kerrankin tarjoaisi siihen tilaisuuden! Vaan turhaan! Hän ei tule edes kertaakaan myöhään kotia klubilta. Ja kuitenkin mahtaa sovinto olla kovin suloista! Ah! (*Istuu taas jälle, miettii ja lukee sitten edelleen.*)

S A L M E L A

(*on kuunnellut ihmetyksellä.*)

Katsoppas vaan! Sehän on koko kaunis juttu. Siis sellaisia liioiteltuja ajatuksia kokoo veljentyttäreni romaaneistaan! Se oli kerrassaan hyvä, että minä sen näin ohii menen satunnaisesti kuulin — tiedetäänhän siten kumminkin sattumalta, missä vika

on. Vaan hän ei saa huomata, että tunnen hänen sielunsa salaisuuden — ei — se ei ole tarpeellistaakaan! (*Hiljaa perältä*).

TOINEN KOHTAUS.

KIRSTI *yksin.*

KIRSTI

(*lukee pienen väliajan kuluttua*),

„Kuu oli tällävälin hävinnyt, ja vielä vallitsi huoneessa tuttujen viheriöiden akkunaverhojen“ —

KOLMAS KOHTAUS.

FRANS. KIRSTI.

FRANS

(*on tullut nopeaan perältä, kukkaviikko kädessään*).

Hyvää huomenta, Kirstini! —

KIRSTI

(*kylmästi ja pitkäväteisesti, katsahtaa vain kirjastaan*).

Huomenta!

FRANS

Noin syventyneenä.

KIRSTI

Niin.

FRANS

Vaan onhan sinulla edes silmäys miehellesi!

KIRSTI

No?

FRANS

Katsohan tätä kukkavihkoa, jonka toin sinulle.
Miellyttääkö se sinua?

KIRSTI

Kyllä, se on soma; kiitän.

FRANS

Sinä vilkaiset vain välinpitämättömästi. Etkö
iloitse ruusuista? Ruusuthan olivat aina lempikuk-
kiasi!

KIRSTI

Kyllä, kyllä, — olen iloinen niistä.

FRANS

Ja sen sinä sanot äänellä, joka ei suinkaan
ilolta soinnu.

KIRSTI

Kuinka niin?

FRANS

Paras, rakkain Kirstini, mikä sinun on? Olet viime aikoina ollut niin omituinen, tuskin saan ystävällistä silmäystääkään sinulta. Mitä tämä kaikki oikein merkitsee?

KIRSTI

En ymmärrä, mitä tarkoitat. En minä ole muuttunut, tällainen olen aina ollut.

FRANS

Ja kuitenkin, kuitenkin olet sinä muuttunut. Olenko minä syypää siihen? Sano se — tahdon tehdä kaiken, joka vaan saattaa sinut iloiseksi. *(Aikoo syleillä).*

KIRSTI

(torjuen).

Päästä minut.

FRANS

Mitä sinulla on minua vastaan, puhu toki!

KIRSTI

Ei mitään.

FRANS

Olenko tehnyt jotain, joka on sinuun koskenut?

KIRSTI

Et.

FRANS

En käsitä tätä. Sinä siis et ole suuttunut minuun.

KIRSTI

En. en, miten minä sitä voisinkin olla!

FRANS

Se olisikin minulle kauhea ajatus.

KIRSTI

(katsoo kelloa).

Vaan johan nyt on aika mennä kyökkiin — jo vli yhdentoista. (Menee vasemmalle).

NELJÄS KOHTAUS.

FRANS yksin.

FRANS

(kukkavihko vielä kädessä).

Näin on ollut jo pitemmän aikaa. Minä en voi ymmärtää, mikä hänen päähänsä on pistänyt — vaikka tekisin mitä tahansa, aina yhtäläinen. — Kukkia hän tuskin katsoikaan — kauniita ruusuja! Ennen olisin varmasti saanut jokaisesta nupusta suudelmaa! Nyt on se toivotonta! Kunhan Kirsti vaan ei tulisi sairaaksi. (Ottaa seuraavan kohtauksen aikana lasiin vettä ja laittelee kukkia sinne).

VIIDES KOHTAUS.

SALMELA. FRANS.

SALMELA

(perältä).

No, rakas Frans, mitäs hyvää sinä nyt teet?

FRANS

(kiukkuisesti).

Ah, mitä — hyvää! — minä en tee mitään hyvää.

SALMELA

No, mikähän sinut sitten on jo näin aikaiseen saattanut huonolle tuulelle? Onko Willberg kieltäytynyt maksamasta?

FRANS

Ei, päinvastoin, olen saanut heti kaiken.

SALMELA

Onko sinulle sitten tapahtunut jotain muuta harmia afäärin kannalta?

FRANS

Ei, ei minkäänlaista.

No, mutta sanohan toki, mitä kummaa sinulla sitten on murisemista?

FRANS

(on jättänyt kukat).

Ei ylipäänsä mitään.

SALMELA

(suuttuu).

Kuulehan, poika, minua alkaa jo hiukan suuttuttaa, ja jos et sinä heti muuta naamaasi ja sano, mistä kenkä puristaa, niin tuhannen turkanen — —

FRANS

Niin — sitä sinä et voi kestää, yhtä vähän kuin minäkään.

SALMELA

Mitä sitten?

FRANS

Sitä, että jokainen irvistää sinulle, ja sinä et tiedä, miksi tämä tapahtuu.

SALMELA

En ymmärrä sinua. Irvistäkö minä sitten sinulle?

FRANS

Et sinä, vaan —

SALMELA

Anna tulla vaan!

FRANS

Oh, sekin on liian suututtavaa! Minä en puhuisi siitä sinulle — vaan ehkä sentään voisit neuvoa minua, olethan hänen enonsa ja lähimmäinen sukulaiseni.

SALMELA

Puhutko vaimostasi?

FRANS

Puhun, valitettavasti.

SALMELA

No, miten hänen laitansa sitten on?

FRANS

Jospa sen tietäisinkin! Siinähan se juuri onkin. Olen ajatellut sinne ja tänne, jos ehkä olisin tehnyt hänelle jotain vastenmielistä, tai sanonut — vaan ei, en mitään — kunniani kautta! Ja kuitenkin on hän jo pitemmän aikaa ollut niin merkillinen käytöksessään minua kohtaan, niin kylmä ja yksitoikkoinen, että totisesti suutun.

SALMELA

Etkä totisesti ole antanut mitään aiheittakaan?

FRANS

En, en vähintäkään.

SALMELA

Hm!

FRANS

Mitä sanot siihen?

SALMELA

Minä? — Oh! —

FRANS

Eikö totta, sinäkään et löydä siihen mitään selitystä etkä neuvoa.

SALMELA

Mitään selitystä? — Tietysti minä löydän yhden selityksen, ja neuvonkin, oikein ylenpalttisen.

FRANS

Älä tee pilaa, eno!

S A L M E L A

En, en ensinkään. — Mietin, miten parhaiten voisi alkaa hyökkäyksen.

FRANS

Ja sinä todellakin tietäisit? Ah, silloin puhu, rakas eno, sano, millä minun pitäisi alkaa, jotta Kirstini tulisi jälleen hyväksi?

S A L M E L A

(ajatellen).

Jaa — hm! Yksinkertaisin keino on se, että olet vaimollesi kerrankin uskoton.

FRANS

Mutta eno!

S A L M E L A

Kuule tarkoin, mitä minä sinulle sanon!

FRANS

Silloin ei Kirsti tulisi milloinkaan —

S A L M E L A

Mitä vielä. Hän tulisi sitten heti hyväksi, aivan kuin ennenkin, sehän on päivän selvää.

FRANS

Sinä puhut arvoituksilla.

SALMELA

Heti tulet ymmärtämään kaiken. (*Ottaa kirjan, joka on vielä pöydällä, aukaisee sen*). Minä kuulin salaa, ilman minkäänlaista tarkoitusta, Kirstisi yksinpuhelun, joka sai tästä — odotas — tästä — oikein — tästä alkunsa; lue itse. (*Antaa kirjan Fille, joka sitten lukee*). Mielelön aihe on noussut hänen päähänsä, niin että hänkin nyt ikävöittää samallaista hullua kohtausta, ja siitä sitten hänen lapselliset oikkunsa.

FRANS

(*lukien*).

„Pitkä suudelma — huumaavasti — sopineihin — uudelleen alkaneen onnen aurinko — valloittamattomaan tunteeseen — —“ (*hämmästyen*) mahdollista! —

SALMELA

Juuri niin, kuin sanoin.

FRANS

Miten kävisi silloin jumaloidulle Kirstilleni, jolle olen tehnyt kaiken — rakkaudesta —?

SALMELA

Yksinkertaisesti näin: sinun jumaloidulle Kirstillesi kävisi siinä silmänräpäyksessä hyvin. Hän on onneton paljaasta onnesta. Jumaloisit häntä — hiukan vähemmän, niin —

FRANS

Mutta, eno!

SALMELA

No, no — älähän kiivastu mokomastakin. Minä vaan luulen, että se tekisi hyvää — teille molemmille. Mutta asia on nyt kumminkin niin, ja siitä voit suoriutua.

FRANS

Täytyyhän minun sitten uskoa sinua. Mitä minun pitää tehdä?

SALMELA

Seuraat neuvoani, ja silloin on taas kaikki entisellään. Kirsti saa myös pitää oikkunsa, asian pitää vain — no, siitä puhumme sitten myöhemmin. Kun minä nyt vain tietäisin — *(ajattelee)*.

FRANS

Mitä?

SALMELA

(ajatellen).

No, minä ajattelen — miten me parhaiten — — Hep! Jo löysin! Tämän kirjeen *(ottaa sen taskustaan)* sain tänään neiti „ristilapseltani“ ja siinä hänen kuvansa. Kaunis tyttö, vai mitä? Niin. Se käy. Kirjeen uhraan kotisi onneksi — näetkös, alhaalle on kirjoitettu. Entisellä rakkaudella Marys

— muun revimme pois — näin, ja nyt asetamme molemmat lehtien alle kirjoituspöydällesi. Kirsti löytää pienen lahjan. (*Asettaa kirjeen ja kuvan sinne*).

FRANS

Mutta emmeköhän sentään punnitsisi asiaa vielä jonkun aikaa ja —?

SALMELA

Ja kiduttaisimme itseämme!

FRANS

Mutta Kirsti suuttuu.

SALMELA

Sitä parempi, sen olet sinäkin tehnyt.

FRANS

Mutta minä rakastan häntä niin —!

SALMELA

Ja juuri senkin vuoksi täytyy sinun parantaa hänet oikuistansa.

FRANS

Mutta —

SALMELA

Äsh! — Sinun ainaiset mutkasi! — Tule toiselle puolelle, siellä sovimme lopusta. (*Molemmat perälle*).

KUUDES KOHTAUS.

KIRSTI yksin.

KIRSTI

(tulee vasemmalta).

Kas niin, kaikki on järjestyksessä. Nyt täytyy minun kumminkin ensiksi katsoa keitä on kuollut, ja keitä on mennyt kihloihin, en ole tänään vielä nähnytäkään lehteä. Missä se nyt onkaan? Ah, tuolla pöydällä. *(Menee sinne ja näkee kuvan).* Mitä tämä on? Nuoren naisen kuva mieheni pöydällä? — Kukahan tuo lienee? Tuolla on vielä palanen kirjeestä — *(lukee)* „entisellä rakkaudella, Marysi.“ Jumalan tähden, mitä tämä merkitsee? Olisikohan hän — *(lukee)* „entisellä rakkaudella, Marysi“ ja sitten tämä valokuva! Jos se mahdollisesti olisi —! Varmasti! Oh, aavistan kauheaa rikosta! *(Nyyhkyttäen).* Minä onneton!

SEITSEMÄS KOHTAUS.

SALMELA. KIRSTI.

SALMELA

(on tullut perältä; sivuun).

Kas vaan! Sehän on käynyt kovin nopeaan! *(Ääneen).* Hyvää huomenta, lapseni.

KIRSTI

(itkee nenäliinaansa vastaamatta).

SALMELA

Mitä sinä siellä oikein toimitat? Onko silmääsi lentänyt roska? — — (*Astuu lähemmäs*). Mitä? — Sinähän itket?

KIRSTI

yhä itkien).

Oo, minä olen iin onneton!

SALMELA

Mi — se on mahdotonta! Se ei ole totta!

KIRSTI

Totta? Se on totta! — Kuolisin heti!

SALMELA

Mitä sinä puhut! Onko onnettomuutesi todellakin niin suuri?

KIRSTI

Minä olen onnettomin olento maan päällä!

SALMELA

Älä peloittele minua. Jos joku kuulee sinun puhuvan tuolla lailla, voi hän vielä luulla sinun tappavankin itsesi.

KIRSTI

Ah, eno, leikkisi koskee minuun.

SALMELA

No, sanohan, mikä sinun sitten oikein on?

KIRSTI

Se on kauheaa — mieheni — —

SALMELA

Miehesi sinulla on — luonnollisesti se sinulla on, senhän ymmärtää jo itsestään; vaan tuota en minä ainakaan käsitä miksikään *kauheaksi*.

KIRSTI

Uskoton, kunnoton!

SALMELA

Sillä et tietystikään tarkoita kunnon Franssia!

KIRSTI

Häntä, juuri häntä minä tarkoitan! Katso itse!
(Näyttää kuvaa).

SALMELA

Valokuva! Hm! — Kuulehan, pulska tyttö! Varmaankin joku ystävättäriäsi.

KIRSTI

Ja sitten tämä paperilappu, lue!

SALMELA

(lukee).

„Entisessä rakkaudessa, Marysi.“ — Vai niin, sehän on kovin somasti sanottu. Mitäs vielä?

KIRSTI

(uudestaan itkien).

Nämä ovat mieheni — löysin ne hänen kirjoituspöydältään.

SALMELA

Soo! Katsohan vaan! Rakkari! Sitä en olisi koskaan uskonut hiljaisesta nuorukaisesta.

KIRSTI

Ja onko siinä kaikki, mitä sinulla on siitä sanomista?

SALMELA

No, mitä muuta minun sitten pitäisi sanoa? *(Tarkastaa kuvaa).* Totisesti ei hullumpi! Hyvä maku sillä Franssilla kumminkin on, hyvä maku, sen täytyy myöntää.

KIRSTI

Pthyi, että vielä viitsitkään katsoa koko kuvaa!

SALMELA

No, miksikä en? Hän on toki soma tyttö!

KIRSTI

(*kiukuissaan, puoliksi itkien*).

Mene, en puhu enään sanaakaan kanssasi!

SALMELA

Rakas lapsi, sinä otat asian liian totiselta kannalta. Se on niin pieni elämänkoetus, joka ei paljoakaan merkitse, siitä sinun ei tarvitse huolehtia. Niin, sellaistaahan tapahtuu joka miehelle, jonka sinäkin tiedät ja tällaiset välikohtaukset tekevät elämäne sitä hausemmaksi.

KIRSTI

Oo, miten kauheaa! Ja sen sanot sinä, äitini veli, hyvän äitini! Kuinka halpamainen oletkaan sentään! En olisi sitä koskaan luullut!

SALMELA

(*lepyttäen*).

Mutta rauhoituhan toki! Tiedäthän etten puhunut tosissani. Ehkä asia onkin viatonta laatua ja selviytyy, kun kysymme lähemmin Franssilta.

KIRSTI

Kun se vaan selviytyisi! Jos hän vain olisi viaton! Vaan sitä tuskin uskon!

SALMELA

Ehkä tuo pieni revitty kirjeenpalanen antaisi selityksen.

KIRSTI

(katsoo lappuun).

Ah, ei — siinä ei ole muuta kuin joitakin kirjaimia.

SALMELA

Sehän on kumminkin jotain!

KIRSTI

(tavaa).

S-e-u-r- mitenkähän tuo sana on kuulunut?

SALMELA

S-e-u-r- sehän on päivän selvää: suudelmaa se on merkinnyt, toiset kirjaimet on revitty pois. (Ottaa lapun).

KIRSTI

Miten kauheaa — tuo Mary kirjoittaa suudel-
mista! Siis noin on Frans voinut unhoittaa!

SALMELA

Ja tässä — katso: „j-o-h-d- se ei voi olla muuta kuin salaista kohtausta, sen huomaa jo lapsikin.

KIRSTI

Oo, minä onneton, petetty nainen!

SALMELA

Niin, olet todellakin surkuteltava!

KIRSTI

Huomaatko sinäkin sen *nyt*?

SALMELA

Luonnollisesti. Tiedätkö, aluksi en uskonut, että asia todellakin olisi noin päättä pyöristyttävä, mutta nyt, tämän kirjeen todistuksista — „s-e-u-r-“ ja „j-o-h-d-“ ajattelen aivan toisin.

KIRSTI

Ja mikä sinun mielipiteesi nyt on?

SALMELA

Oikein ymmärrettynä, tapaus on arveluttava ja minä otan sen vakavalta kannalta.

KIRSTI

Se on minunkin näkökantani.

SALMELA

On itsestään selvää, ettei sinun pidä enään silmänräpäystäkään viipyä talossa, ja että otat ratkaisevan askeleesi — avioeron.

KIRSTI

(hämmästyen).

Avioeron! Oo, Jumalani, onko se sitten niin välttämättömän tarpeellinen?

SALMELA

Ymmärräthän, kahleiden, jotka sitovat sinut lurjukseen, täytyy katketa.

KIRSTI

(uudestaan itkien).

Oo, ja minä kun olen rakastanut häntä niin sydäimestäni!

SALMELA

Nyt ei sitä auta enään mikään. Kaikissa minulle tutuissa romaaneissa seuraa tällaista silminnähtävää petosta ero, vähintään ero.

KIRSTI

Eikö sitten löydy minkäänlaista poikkeusta?

SALMELA

Ei minkäänlaista. Sitä ei sukusi kunniakaan voisi kärsiä.

KIRSTI

(epätoivoisena).

Kun en olisi nähnyt koko onnetonta kuvaa! Miten jaksan kantaa tämän kaiken! Ja hän —!

SALMELA

Ja sinä säälit vielä moista ilkimystä! Sydämesi pitää olla pansaroitu kostonhalulla!

KIRSTI

Ei — minä en voi — rakastan — häntä. Me emme saa tuomita häntä kuulustelematta. Salli minun puhua hänen kanssaan!

SALMELA

Se ei ole ensinkään tarkoitukseni mukaista. Vaan kun sinä nyt sitä niin hartaasti haluat, niin haen hänet heti konttooristaan tänne. *(Perälle).*

KIRSTI

Oh, miten jaksan hänet nähdä! Kauheata!

SALMELA

(tulee perältä).

Hän tulee siinä paikassa. Tee minulle pieni palvelus ja ole olevinasi hyvin ylpeä.

KIRSTI

(tekeytyen mahtavaksi).

Kyllä, kyllä — tietysti.

KAHDEKSAS KOHTAUS.

FRANS. EDELLISET.

FRANS

(tulee perältä).

Sinä kutsuit minua, eno.

SALMELA

Niin — (*Kirstille*)^{*} nyt, ala nyt, Kirsti!

KIRSTI

(*vilkaisten Franssiin, sitten Salmelalle*).

En saa sanaakaan suustani.

SALMELA

Mitä joutavia, kerranhan sinun kumminkin täytyy puhua.

FRANS

Mikä salaisuus hänellä sitten on — ja mitä minä täällä teen?

SALMELA

(*Kirstille*).

No, tuleeko jo?

KIRSTI

Puhu sinä hänelle, minulle takertuvat sanat kulkuun.

SALMELA

(*rykien*).

Hm, hm! Siis asiaan!

FRANS

Sehän kuuluu peloittavan juhlalliselta.

kuin ennenkin. SALMELA n kuva ja unhoita
Se koskeekin vakavaa asiaa.

! Jumalani, tää kuvuuta!
FRANS

Kirsti, sinä et unhoitaisi kumminkaan!
Sitten olen utelias.

(työntää hänet pois).

SALMELA! Jälä meidät!
(antaa hänelle kuvan).

Tunnetko tätä kuvaa?

koon minua, syytökseen minut luotaan, jos voi —
(lankes Fin eteen polvilleen) minä en kestä tätä elämää
ilman sinua, Frans!

FRANS

Minulla ei ole (pelästytynään).

Tätä kuvaa? — Miksi sitä —

(nostaa kuvan).

(pöytällä istuen).

Kirsti, oma R...
SALMELA

Ei mitään verukkeita! — vaadin suoraa vastausta.

FRANS

Jonka — jonka minä kiellän!

SALMELA

(uhaten).

Herra! Ajatelkaa!

KIRSTI

FRANS

Minulla ei ole mitään ajattelemista.

KIRSTI

(joka on seisonut syrjässä, on vähitellen kääntynyt molempiin päin ja menee nopeasti heidän väliinsä).

Oi, Jumalani, tätä kovuutta!

SALMELA

(työntää hänet pois).

Jätä meidät! — Ja teille, herra, ilmoitan rouvanne, veljentyttäreni päätöksen, että hän vielä tänään hakee avioeroa.

FRANS

Minulla ei ole mitään sitä vastaan.

KIRSTI

(suuresti liikutettuna).

Oi, Frans, sinä voit sanoa tuolla tavoin!

FRANS

(kylmästi).

Rouva, sallikaa meidän miesten toimittaa asiamme loppuun.

SALMELA

Niin, istuudu sinä vain ja lue sillävälän joku uusi novelli.

KIRSTI

Se olisi kuolemani — minä en kestä häpeää.
Oi, Frans! ole jälleen hyvä ja rakasta minua, niin-

kuin ennenkin. Polta tuo onneton kuva ja unhoita hänet, minäkin tahdon unhoittaa hänet!

SALMELA

Kirsti, sinä et unhoittaisi kumminkaan!

KIRSTI

(its.).

Minä teen, minkä sydämeni pakottaa. Pilkatkoon minua, sysätköön minut luotaan, jos voi — (lankee F:n eteen polvilleen) minä en kestä tätä elämää ilman sinua, Frans!

FRANS

(nostaa hänet ja syleilee).

Kirsti, oma Kirstini!

SALMELA

(seisoo syrjässä, ottaa kirjan ja aukaisee sen; päätöksellä).

Ah, anteeksianto mahtaa olla taivaallista! Mitenkä se taas kuuluikaan tuo mahtava paikka — (lukee) „Ja huumaavasti vaikutti kuvaamattoman autuuden tunne sopineihin.“ No, onko se todellakin nyt niin suloista, taikka olitko sinä, Kirsti, kuvitellut sen vieläkin pyhemmäksi?

KIRSTI

(on koko ajan ollut levoton ja nyt hämillään).

— Mitä? Sinä tiedät?

SALMELA

No, luonnollisesti, vanha teatterieno tietää kaikki.

KIRSTI

Mutta — Jumalani!

SALMELA

Nyt sinä olet varmaankin hyvin kiitollinen meille, kun olemme täyttäneet tahtosi.

KIRSTI

(its.)

Olen aivan hämmentynyt: — mitä sinä tarkoitat?

FRANS

Säästäkää häntä, paras eno!

SALMELA

Me molemmat, sinun Franssisi ja minä vaivasimme itseämme kovin, voidaksemme täyttää tuon pienen satuprinsessin sydämen toivon, panemme toimeen mestarillisesti hankitun sovinto-kohtauksen, ja nyt ei meidän toimenpiteemme saa edes asianomaista tunnustustakaan.

KIRSTI

Ymmärrätkö sinut oikein? Olisiko tuo kuva —

S A L M E L A

Niin juuri, ristilapseni, neiti Mary Sanderin kuva, jonka sinäkin heti huomaat. Katso (*ottaa kirjeen taskustaan*) tässä on lisäksi lapusta puuttuva kirjoitus. (*Sovittaa ne yhteen*). Mutta kiitähän nyt jo vihdoin!

F R A N S

Älä ole enään ivallinen, eno, vaan onnellinen kuten me!

K I R S T I

Oi, miten minä häpeän! (*Ojentaa molemmille kätensä jääden seisomaan heidän keskellensä*).

S A L M E L A

(*sivun*).

Nyt on kellossa jo aivan toinen ääni, kuin ennen.

K I R S T I

Tämä opetus on seisova aina silmiäni edessä silloin kuin onnen vakavampi omistus tahtois tehdä minut ylpeäksi.

S A L M E L A

Siis tällä ainoalla kerralla olisit sinä parannettu? Se on vahinko, minulla kun oli jo huomiseksikin ajateltu uusi suunnitelma, yllätystä varten. Sovinto olisi silloin luultavastikin tullut paljoa kauniimmaksi.

FRANS

Se ei ole enään tarpeen, meille on tästä yhdestäkin sovinnosta ikuisesti kylliksi, eikö totta, rakas vaimoni? (*Syleilevät*).

KIRSTI

Ikuisesti, rakkain Franssini.

SALMELA

Kenenkähän minä sitten teen sillä toisella suunnitelmallani onnellisiksi? Pääsin vasta nyt makuun!

(*Esirippu nopeasti*).

Nyt on kellossa jo siinä toinen ääni kuin ennen.

N:o 1.	<i>Payard.</i> Ei savua ilman tulta. Suomen- tanut <i>O. J.</i>	Hinta. —: 75.
N:o 2.	<i>Hemmo Kallio.</i> Pärttylin yö	1: 50.
N:o 3.	<i>Vihtori Lähde.</i> Kohtaus kuntakokouk- sessä	1: —.
N:o 4.	<i>Tyhmä Jussi.</i> Mukaelmä ranskankielestä	1: —.
N:o 5.	<i>Wolfgang Gyalui.</i> Kuherrusajan kuluttua	—: 75.
N:o 6.	<i>Edouard Pailleron.</i> Kipinä	1: —.
N:o 7.	<i>Georg Richard Kruse.</i> Sydämettömät	1: —.
N:o 8.	<i>Demetrius Schrutz.</i> Sähkörakkautta	—: 75.
N:o 9.	<i>Ludvig Fulda.</i> Neiti Leski	1: —.
N:o 10.	<i>Leopold Adler.</i> Kolme sanaa vaan	1: —.
N:o 11.	<i>Paul Perron.</i> Minä ja anoppini	1: —.
N:o 12.	<i>Felix Hornborg.</i> Virkistysmatka	1: 75.
N:o 13.	<i>Felix Hornborg.</i> Perintö	—: 75.
N:o 14.	<i>Felix Hornborg.</i> Julian suudelma	—: 75.
N:o 15.	<i>E. Huhtinen.</i> Tukkikauppa	1: 50.
N:o 16.	<i>Emil Perttilä.</i> Suuntarin mökillä	—: 75.
N:o 17.	<i>Kaarle Halme.</i> Seikkailu jalkamatkalla	1: 50.
N:o 18.	<i>Hemmo Kallio.</i> Seitsemän veljestä	2: —.
N:o 19.	<i>Barriere.</i> Taistelu ja voitto	1: —.
N:o 20.	<i>Kaarle Halme.</i> Opas seuranäyttelijöille ja seuranäytelmien toimeenpanijoille	1: 25.
N:o 21.	<i>I. R-nen.</i> Pursilammen torppa	—: 75.
N:o 22.	<i>Emil Perttilä.</i> Protesti	—: 75.
N:o 23.	<i>Gerhard Hauptman.</i> Kankurit	1: 75.
N:o 24.	<i>Eduard v. Bauernfeld.</i> Tunnustukset	1: 25.
N:o 25.	<i>Juhani Sjöström.</i> Irja	1: 75.
N:o 26.	<i>Brandon Thomas.</i> Charleyn täti	1: 75.
N:o 27.	<i>Jalmari Järviö.</i> Tehtaantyttö	1: —.
N:o 28.	<i>Eino I Parmanen.</i> Valoon, vapauteen	—: 60.
N:o 29.	<i>Emil Perttilä.</i> Tiede ennen kaikkea	—: 75.
N:o 30.	<i>Vuoritsalo.</i> Hiukan sekava juttu	1: —.
N:o 31.	<i>Miina Häger.</i> Oivia aseita	—: 75.
N:o 32.	<i>Ch. Nutter ja J. Derley.</i> Lasi teetä	—: 75.
N:o 33.	<i>O. Blumenthal ja G. Kadelburg.</i> Eläviä kuvia	1: 75.
N:o 34.	<i>Otto Roquette.</i> Hämäräseura	—: 75.
N:o 35.	<i>Ossi Johansson.</i> Kun pitääjään tuli uusi pappi	—: 75.
N:o 36.	<i>Martti Vuori.</i> Savon sydämessä	1: 50.
N:o 37.	<i>Martti Vuori.</i> Korkea oikeus istuu	—: 75.
N:o 38.	<i>Ferdinand Bonn.</i> Sherlock Holmes	1: 75.
N:o 39.	<i>Henrik Hertz.</i> Luutnantti täysihoitolaisena	—: 75.
N:o 40.	<i>Otto Bertram.</i> Äidinkatse	—: 75.
N:o 41.	<i>V. Frerking.</i> Salaisuus	—: 75.
N:o 42.	<i>V. Frerking.</i> Sovinto	—: 75.
N:o 43.	<i>V. Frerking.</i> Mieluinen yllätys	—: 75.

Yrjö Weilin.